

آقای حاج مہ رزا محمد علی گلستانہ اصفہانی (رہ) فرمودند: عموی من، آقا سید محمد علی (رہ) برای من نقل کردند: در زمان ما در اصفہان شخصی بہ نام جعفر کہ شغلش نعلبندی بود، بعضی حرفہا را می زد کہ موجب طعن و رد مردم شدہ بود، مثل آن کہ می گفت: با طی الارض بہ کربلا رفتہ ام۔
امی گفت: مردم را بہ صورتہای مختلف دہ ام۔
و خدمت حضرت صاحب الامر (ع) رسدہ ام۔
او ہم بہ خاطر حرفہای مردم، آن صحبتہا را ترک نمود۔
تا آن کہ روزی برای زارت مقبرہ متبرکہ تخت فولاد می رفتیم۔
در بہن راہ دہم جعفر نعلبند ہم بہ آن طرف می رود۔
نزد یک او رفتیم و گفتیم: مہل داری در راہ با ہم باش مہ؟ گفت: اشکالی ندارد، با ہم گفتگو می کن مہ و خستگی راہ را ہم نمی فہم مہ۔

قدری با ہم گفتگو کرد مہ، تا آن کہ پرسد مہ: این صحبتہا ی کہ مردم از تو نقل می کنند، چہ ست؟ آقا صاحب دارد انہ؟ گفت: آقا از این مطلب بگذر۔
اصرار کردم و گفتیم: من کہ بی غرضم، مانعی ندارد بگو ی۔
گفت: آقا من بہ ست و پنج بار از پول کسب خود، بہ کربلا مشرف شدم و در ہمہ سفرہا، برای زارتی عرفہ می رفتیم۔
در سفر بہ ست و پنجم بہن راہ، شخصی زدی بامن رفیق شد۔
چند منزل کہ با ہم رفتیم، مرض شد و کم کم مرض او شدت کرد، تا بہ منزلی کہ ترسناک بود، رسد مہ و بہ خاطر ترسناک بودن آن قسمت، قافلہ را دو روز در کاروانسرا نگہ داشتند، تا آن کہ قافلہ های دیگر برسند و جمعیت زیادتر شود۔
از طرفی حال زائر زدی ہم خلی سخت شد و مشرف بہ موت گرد۔

روز سوم کہ قافلہ خواست حرکت کند، من راجع بہ او متحیر ماندم کہ چطور او را با این حال تنها بگذارم و نزد خدای تعالی مسؤل شوم؟ از طرفی چطور این جا بمانم و از زارت عرفہ کہ بہ ست و چہار سال برای درک آن، جدت داشته ام، محروم شوم؟ بالاخرہ بعد از فکر بسار، بنا مہ بر رفتن شد، لذا هنگام حرکت قافلہ، پیش او رفتیم و گفتیم: من می روم و دعا می کنم کہ خداوند تو را ہم شفا مرحمت فرما۔
این مطلب را کہ شنید، اشکش سرازیر شد و گفت: من یک ساعت دیگر می روم، صبر کن، وقتی از دنہ رفتیم، خورجین و اسباب و الاغ من مال تو باشد، فقط مرا با این الاغ بہ کرمانشاہ و از آن جا ہم ہر طوری کہ راحت باشد، بہ کربلا برسان۔
وقتی این حرف را زد و گریہ او را دہم، دلہم بہ حالش سوخت و همان جا ماندم۔
قافلہ رفت و مدت زمانی کہ گذشت، آن زائر زدی از دنہ رفت۔
من ہم او را بر الاغ بستہ و حرکت کردم۔
وقتی از کاروانسرا بہرون آمدم، دہم از قافلہ ہچ اثری نہ ست، جز آن کہ گرد و غبار آنہا از دور دہم می شد۔

تا یک فرسخ راہ رفتیم، اما جنازہ را ہر طور بر الاغ می بستیم، ہمہن کہ مقداری راہ می رفتیم، می افتاد و ہچ قرار نمی گرفت۔
با ہمہ اینہا بہ خاطر تنہای، ترس بر من غلبہ کرد۔
بالاخرہ دہم، نمی توانم او را ببرم، حال خلی پریشان شد۔
همان جا ستادم و بہ جانب حضرت سیدالشہداء (ع) توجہ نمودم و با چشم گریان عرض کردم: آقا من با این زائر شما چہ کنم؟ اگر او را در این بابان رہا کنم، نزد خدا و شمامسؤل ہستم۔
اگر ہم بخواہم او را بہ اورم، توانا ی ندارم۔
ناگہان دہم، چہار نفر سوار پدید آمدند و آن سواری کہ بزرگ آنہا بود، فرمود: جعفر با زائر ما چہ می کنی؟

عرض کردم: آقا چہ کنم، در کار او مانده ام! آن سہ نفر دیگر پدید آمدند۔
یک نفر آنہا نہ زہ ای در دست داشت کہ آن را در گودال آبی کہ خشک شدہ بود فرو برد، آب جوشش کرد و گودال پر شد۔
آنہم مت را غسل دادند۔
بزرگ آنان جلو ستاد و با ہم نماز مت را خواندیم و بعد ہم او را محکم بر الاغ بستند و ناپدید شدند۔

من ہم براہ افتادم .

ناگاہ ددم، از قافلہ ای کہ پیش از ما حرکت کردہ بود، گذشتم و جلو افتادم .

کمی گذشت، ددم بہ قافلہ ای کہ پیش از آن قافلہ حرکت کردہ بود، رسدم .

وبعد ہم طولی نکشید کہ ددم بہ پل نزد یک کربلارس رسیدہ ام .

در تعجب و حیرت بودم کہ این چہ جریان و حکایتی است! متراجم و در وادی امن دفن کردم .

قافلہ ما تقریباً بعد از بیست روز رسد .

ہر کدام از اہل قافلہ می پرسید: تو کی و چگونہ آمدی! من قضایہ را برای بعضی بہ اجمال و برای بعضی مشروحاً می

گفتم و آنها ہم تعجب می کردند .

تا آن کہ روز عرفہ شد و بہ حرم مطہر مشرف شدم، ولی با کمال تعجب ددم کہ مردم را بہ صورت حوانات مختلف

می بینم، از قبل: گرگ، خوک، موم و غرہ و جمعی را ہم بہ صورت انسان می دیدم!

از شدت وحشت برگشتم و مجدداً قبل از ظہر مشرف شدم .

باز مردم را بہ همان حالت می دیدم .

برگشتم و بعد از ظہر رفتم، ولی مردم را همان طور مشاہدہ کردم! روز بعد کہ رفتم، ددم ہمہ بہ صورت انسان می

باشند .

تا آن کہ بعد از این سفر، چندسفر دیگر مشرف شدم، باز روز عرفہ مردم را بہ صورت حوانات مختلف می دیدم و در

غیر از آن روز، بہ همان صورت انسان می دیدم .

بہ ہمین جهت، تصدیق گرفتم کہ دیگر برای زارتی عرفہ مشرف نشوم .

چون این واقعہ را برای مردم نقل می کردم، بدگوی می کردند و می گفتند: برای یک سفر زارت، چہ ادعاها می

کند .

لذا من، نقل این قضایہ را بہ کلی ترک کردم، تا آن کہ شبی با خانوادہ ام مشغول غذا خوردن بودم .

صدای در بلند شد، وقتی در را باز کردم، ددم شخصی می فرماد: حضرت صاحب الامر (ع) تو را خواستہ اند .

بہ ہمراہ ایشان رفتم، تا بہ مسجد جمعہ رسدم .

دم آن حضرت (ع) در محلی کہ منبر بسازار بلندی در آن بود، بالای منبر تشریف دارند و آن جا ہم مملو از جمعیت

است .

آنها عمامہ داشتند و لباسشان مثل لباس شویتری ہا بود .

بہ فکر افتادم کہ در این جمعیت، چطور می توانم خدمت ایشان برسم، اما حضرت بہ من توجہ فرمودند و صدا

زدند: جعفر! .

من رفتم و تا مقابل منبر رسدم .

فرمودند: چرا برای مردم آنچه را کہ در راہ کربلا دیدہ ای نقل نمی کنی؟ عرض کردم: آقا من نقل می کردم، از بس

مردم بدگوی می کردند، دیگر ترک نمودم .

حضرت فرمودند: تو کاری بہ حرف مردم نداشته باش، آنچه را کہ دیدہ ای نقل کن تا مردم بفہمند ما چہ نظر مرحمت و

لطفی با زائر جدمان حضرت سیدالشہداء (ع) داریم .

کمال الدین ج 2، ص 80، س 16